

mende ind i den Kommission, der skal fordele de Byrder, der skulle bæres af de tilstødende Naboer. Naar der sidder Mand i en Kommission til Fordeling af Byrder paa Egnens omliggende Skatteydere, kunne disse, hvis de have nær Beslaegtede, der bo ude ved Kysten, i en vis Forstand komme til at regne disse Noget til Gode. Jeg mindes saa godt, at, da vi forhandlede det Lovforslag, som ikke gik igjennem eller fik Lovskraft, og der var Tale om en Kommissions Nedsættelse, var man meget varsom med, at der ikke i Kommissionen, som skulde bedømme Stadeserstatningen, skulde være Nærbeslaegtede i op- og nedstigende Linie. Jeg tror derfor, hvis de Meddelelser, der privat ere mig givne, ere rigtige, at Regjeringen ikke har været heldig i Valget af Kommissionens Medlemmer. Det er langt fra, at jeg i mindste Maade vil forkleine disse Mandes Indsigt og Dygtighed, men der kan være Familieforbindinger, der gjøre Forholdet pinligt baade for Kommissionens Medlemmer og tillige for de Mand, der bo paa Kysten, hvis Eiendomme skulle tages under Taxation, og hvis Byrder skulle paalægges af denne Kommission. Det er jo ifølge Loven af 23de Mai 1873 givet, at denne Kommission er den øverste Domstol; der kan ikke derfra ske nogen Appel eller Indanke. Dette kan vel ikke være anderledes, der skal være en Ende paa disse Stridsspørgsmaal, men det forekommer mig, at det vil være heldigt, naar en saadan endelig Afgjørelse kan ske af Personer, med Hensyn til hvilke man ikke kan sige, at der er Slægtskabsinteresser med i Spillet. Det er disse Bemærkninger, jeg har at fremsætte saavel til Regjeringens som til det øverste Udvalgs Overveielse.

Clausen: Jeg kunde ogsaa ønske at udtale et Par Ord om det Spørgsmaal, den øverste Tidstealer fremdrog, nemlig Digevesenet paa Lolland og Falster. Den øverste Taler kom til at paapege det Uheldige i, at en enkelt Kommission, som den høieste Domstol, skulde afgjøre, hvad den Enkelte skulde betale. Det forekommer mig, det var hans Mening, at det var uheldigt, at der ikke i Loven af 23de Mai 1873 var taget en Bestemmelse, som sikrede imod, at der toges personlige Hensyn eller deslige ved Kommissionens Ansættelse af det, som Vedkommende skulde erlægge til Digeomkostningerne. Jeg faae ganske vist, den Gang Digeoven blev behandlet, at det var en Mangel ved Lovforslaget, men det var den gang saa paatrængende nødvendigt at faae det gennemført, at man ligefrem var henvist til at overse en og anden Ting blot for at faae Forslaget fremmet, saa at man kunde begynde paa Opførelsen af Digerne. Det var imidlertid at ønske, dersom der endnu kunde ske en saadan Forandring i Loven, at der kunde ansættes en Slags Overkommission, som kunde komme til at afgive Kjendelse, hvis der blev ført Klage over den valgte Digeommis-

sions Ansættelse af de forskjellige Bidrag. Det er heller ikke mig ubekjendt, at der, som det øverste Medlem fremhævede, er ikke saa ganske lidt Misforhold med Ansættelsen af disse Bidrag, og en Overkommission vilde da kunde staa som den øverste Dommer og maaske som mere upartisk, navnlig hvor der er saadanne Forhold tilstede, som det øverste Medlem fremhævede, at Familieforbindinger kunde gjøres gjældende gennem Kommissionens Ansættelse. Det er imidlertid ikke saa meget Forholdet paa Lolland, jeg har til Hensigt at omtale, men derimod nærmest Forholdet paa Falster. Dengang vi vedtogte Loven af 23de Mai 1873, vare de Udgifter, som vilde medgaa til Digeomkostningerne paa Falster, anslaaede til 170,000 Rb., men Naturforholdene have i den Tid, der siden er forløben, været af en saadan Vækkelse, at de have gjort, at der nu vil medgaa et betydeligt højere Beløb, idet der nemlig vil medgaa c. 250,000 Rb. til Digeanlægget. Dengang vi havde DigeLovforslaget til Behandling, gjorde jeg allerede stærkt gjældende, at med en Befolkning af 170,000 Rb. vilde Byrderne blive saa store, at de neppe vilde kunne bæres af Befolkningen paa Falster. Jeg fremhævede dette meget stærkt, og jeg tror, jeg kan sige, at jeg neppe turde være gaaet ind paa Loven, som den var, naar der ikke underhaanden var givet mig Haab om, at der fra anden Side vilde blive ydet store Bidrag til at lette vedkommende Lodsseiere deres Andel i Digeomkostningerne. Dette er imidlertid ikke slet, der er endnu ikke fra anden Side tilfaldt Lodsseierne noget som helst Bidrag til at lette deres Andel. Jeg ser vel her af Bemærkningerne til Finansloven, at Centralkomiteen har vedtaget at skænke 10,000 Rb. til at lette Husmænd og mindre Parcelister deres Andel af Omkostningerne i Digeanlagene, men dette forekommer mig langt fra at være tilstrækkeligt. Hvis det allerede var for stor en Byrde, der blev paalagt Befolkningen, dengang Omkostningerne ansløges til 170,000 Rb., saa vilde disse 10,000 Rb. ikke lette meget, naar vi sige, at Omkostningerne nu vilde beløbe sig til 250,000 Rb. Hvad vi imidlertid for Lollands Vedkommende have her i Anmærkningerne til Finansloven, er en Angivelse af, hvor store Byrder der vil komme til at paahvile pr. Td. Land. Vi se, det er fremhævet, at Digebyrden vil blive ca. 12 Rb. pr. Td. Land i Lollands Sønderherred. Derimod er der for Falsters Vedkommende ingen som helst Angivelse af, hvor stor Byrden vil blive, man maa slutte sig dertil dels ved de Opkrævninger, der allerede ere skete, og dels ved at høre de Forretninger omtale, som Digekommissionen har foretaget; men efter hvad der er kommet til min Kundskab, stiller Forholdet for Falster sig saaledes, at Enkelte vilde komme til at give ca. 30 Rb. aarlig pr. Td. Hartkorn til Digeomkostninger. Naar der er Tale om, hvormeget der gives pr. Td. Land, vil jeg